

2. Brání čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti tomu, aby členský stát ponechal ve svých právních předpisech mezinárodní vyčerpání práv?

Druhá otázka si klade za cíl vyjasnit, zda členský stát, který si přeje přiznat větší důležitost svobodě projevu a přístupu občanů ke kulturním produktům než ochraně nositelů práv, kteří jsou jeho státními příslušníky, před hospodářskou soutěží, může učinit výjimku z čl. 4 odst. 2.

(¹) Úř. věst. L 167, 22.6.2001, s. 10.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Tribunale di Viterbo ze dne 2. listopadu 2004 v trestním řízení proti Antoniu Antonellovi

(Věc C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Tribunale di Viterbo ze dne 2. listopadu 2004 ve trestním řízení proti Antoniu Antonellovi, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 17. listopadu 2004, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Tribunale di Viterbo žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následující otázce:

Jsou čl. 4 odst. 1 a článek 4a zákona č. 401/89 ve znění změn, podle kterých je činnost, která je předmětem řízení, vyhrazena v současné době pouze italským koncesionářům veřejných služeb s vyloučením zahraničních bookmakerů, v souladu s články 31, 86-43, 49 Smlouvy o ES (¹)?

(¹) Jje třeba číst v tomto smyslu: články 31 ES, 43 ES, 49 ES a 81 až 86 ES.

Žaloba podaná dne 23. listopadu 2004 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku

(Věc C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 23. listopadu 2004 žaloba směřující proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Gérardem Rozetem a Nicolou Yerrellem, zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. prohlásil, že Spojené království Velké Británie a Severního Irsku tím, že použilo odchylku na pracovníky, jejichž pracovní doba se částečně neměří nebo není předem určena nebo si ji může určit pracovník sám; a nepřijalo vhodné předpisy pro provedení práv na denní odpočinek nebo dobu odpočinku v týdnu, nesplnilo povinnosti vyplývající z čl. 17 odst. 1 směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby (¹) a článek 249 ES.
2. uložil Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Použití odchylky v čl. 17 odst. 1

Článek 17 odst. 1 směrnice umožňuje členským státům odchýlit se od určitých článků směrnice, pokud se vzhledem ke zvláštní povaze dotyčných činností délka pracovní doby neměří nebo není předem určena nebo si ji mohou určit sami pracovníci.

Spojené království provedlo směrnici do vnitrostátního právního řádu prostřednictvím Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) (dále jen „Nařízení z roku 1998“). Toto nařízení z roku 1998 původně v regulation č. 20 obsahovalo odchylku k ustanovením týkajícím se maximální týdenní pracovní doby, délky noční práce, denního odpočinku nebo doby odpočinku v týdnu a přestávek na odpočinek, jež plně odrážela ustanovení čl. 17 odst. 1 směrnice.

Regulation č. 4 obsažené ve Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) však následně zavedlo nový pododstavec do regulation č. 20 nařízení z roku 1998, a to s následujícím zněním:

„(2) Jestliže se část pracovní doby pracovníka měří nebo je předem určena nebo si ji nemůže pracovník určit sám, nicméně zvláštní povaha dotyčných činností je taková, že, aniž by to vyžadoval zaměstnavatel, může pracovník vykonávat práci, jejíž délka se neměří nebo není předem určena nebo si ji může pracovník určit sám, regulations č. 4(1) a (2) a 6(1), (2) a (7) se použijí pouze na tu část jeho práce, která je měřena nebo předem určena anebo si ji pracovník nemůže určit sám“.

(Regulations č. 4 a 6 upravují maximální týdenní pracovní dobu a délku noční práce).

Tato novela přidala dodatkovou odchylku pro případy, kdy pracovní doba pracovníka částečně je a částečně není měřena, předem určena anebo si ji pracovník může určit sám. V takových případech se ustanovení týkající týdenní pracovní doby a noční práce použijí pouze ve vztahu k té části pracovníkovy práce, která je měřena, předem určena anebo si ji pracovník nemůže určit sám.

Podle názoru Komise překračuje regulation č. 20(2) dovolené meze odchylky uvedené v čl. 17 odst. 1, která se použije pouze na pracovníky, jejichž pracovní doba jako celek není měřena, předem určena nebo si ji pracovníci mohou určit sami.

Provedení ustanovení týkajících se dob odpočinku pracovníků

Články 3 a 5 směrnice zavádějí minimální doby denního a týdenního odpočinku pro každého pracovníka. Odpovídající ustanovení vnitrostátních právních předpisů Velké Británie jsou obsažena v regulations č. 10 a 11 nařízení z roku 1998. Nicméně, oficiální pokyny vypracované Department of Trade and Industry týkající se provedení nařízení z roku 1998 stanové v části 5 (nazvané „Pracovní volno“) následující:

„Zaměstnavatelé musí zajistit, aby si pracovníci mohli vybrat jejich odpočinek, ale nemají povinnost zajistit, že si tyto odpočinek vyberou“.

Jinými slovy, zaměstnavatelům je dán pokyn, že nejsou povinni zajistit, aby si zaměstnanci skutečně zažádali a požívali dob odpočinku, na které mají nárok, ale aby pouze neexistovala překážka zabraňující pracovníkovi takto postupovat, pokud se tak rozhodne.

Podle názoru Komise pokyny zjevně podporují a podněcují praxi nedodržování požadavků směrnice.

(¹) Úř. věst. L 307, 13.12.1993, s. 18.

Žaloba podaná dne 25. listopadu 2004 Komisí Evropských společenství proti Italské republice

(Věc C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 25. listopadu 2004 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou G. Valerem Jordanou a D. Recchiem, jako zmocněnci.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Italská republika tím, že nepřijala nebo v každém případě tím, že Komisi nesdělila právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/17/ES (¹) ze dne 3. března 2003, kterou se mění směrnice 98/70/ES (²) o jakosti benzínu a motorové nafty, nesplnila své povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 2 této směrnice;
- uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta k provedení směrnice do vnitrostátního právního řádu uplynula dne 30. června 2003.

(¹) Úř. věst. L 76, 22.3.2003, s. 10.

(²) Úř. věst. L 350, 28.12.1998, s. 58.